MAGAZIN sportiv

SP

Fotbal acum 400 de ani

In primăvara anului 1930, sărbătorindu-se cel de al patrulea centenar al asediului orașului Florența și a morții lui Francesco Ferrucci, comisarul general al republicii, „Gioco del Calcio" (fotbalul) a reînviat între zidurile seculare ale orașului Florența, așa cum s-a jucat cu 400 de ani în urmă.

Să nu ni se pară nerespectuos faptul că amestecăm un simplu joc cu nume de oameni mari și cu fapte măreț, pentru că fotbalul de care vorbim, acela care a reînviat, este fotbalul care s-a jucat în ziua de 17 februarie 1530, adică un joc plin de eroism, o pauză de veselie războinică în eroica tragedie a asediului.

Benedetto Varchi, în a sa „Storia Fiorentina" ne dă prețioase detalii în această privință:

„La 17 februarie, tinerii, pentru a nu întrerupe vechiul obicei de a juca fotbal în fiecare an în zilele carnavalului, cît și pentru a arăta dușmanului crud tot disprețul lor, jucară o partidă de fotbal în piața Santa Croce: 25 de jucători în alb și 25 în verde. Premiul acordat învingătorilor era un viței alb. Pentru a fi văzuți și auziți de către dușmani, pentru a-l înfrunta deci, numeroși muzicanți s-au suit pe acoperișul bisericii Santa Croce și au început să cînte din trompete și din alte instrumente. Inamicul, a dezlănțuit de pe colina Giramonte o canonadă, care însă nu făcu nici pagube și nici nu răni pe nimeni".

Reeditînd meciurile de fotbal de acum 400 de ani...

Acest pasaj al lui Varchi ilustrează un episod de un curaj și o îndrăzneală specific florentină. El ne permite totodată să aflăm o serie de amănunte în legătură cu felul cum se juca fotbal pe timpurile acelea.

Intrebuințarea costumelor uniforme pentru jucătorii celor două echipe era desigur un obicei mai vechi. Dacă ar fi fost o noutate, fără îndoială că Varchi ar fi menționat acest lucru. Mai reiese, de asemenea, că piața Santa Croce servea ca teren de joc și că echipele erau formate din cîte 25 de jucători. Ulterior, în anul 1580 Giovanni de'Bardi, unul din creatorii dramei poetice și muzicale, a publicat opera sa „Discursul" care veni să consacre noblețea jocului și care îi defini regulile sale precise: 54 de jucători împărțiți în două echipe egale, aranjați în trei rînduri, la fel ca și vechile bătălii romane. In cadrul acestor reguli, fotbalul florentin cunoscu o mare înflorire timp de aproape două secole.

Cea mai veche partidă despre care se știe, a avut loc la începutul secolului al XV-lea. Ea s-a jucat în piața Santo Spirito. Se mai cunoaște un meci care s-a disputat pe rîul Arno, înghețat, în anul 1490. Dar cel mai faimos meci rămîne cel de la 17 februarie 1530, cel din piața Santa Croce, dintre „albi și verzi", la care a asistat întreaga populație din Florența, precum și trupele care nu erau folosite în momentul acela la apărarea cetății.

Un interviu plăcut

În momentul în care, luni seara, Iolanda Balaș făcuse din 1,84 o amintire, la tribuna presei s-a iscat o animație cu totul și cu totul neobișnuită. Ziariștii, în picioare, au aplaudat-o cu căldură, apoi ca la o comandă au luat toți „startul" spre cabinele telefonice... Moscova... Paris... Bologna... Varșovia... Belgrad... Sofia... Atena... Budapesta...

Vestea — Iolanda Balaș: 1,85 m! — a prins să zboare prin fir, transmisă în atîtea și atîtea limbi.

Din cînd în cînd, ușile cabinelor au început să se deschidă brusc, iar eu să fiu supus unui adevărat bombardament de întrebări:

— CIȚI ANI ARE IOLANDA?

— 24 de ani. S-a născut la Timișoara la 12 decembrie 1936.

— DIN CE AN A ÎNCEPUT SĂ SARĂ ÎN ÎNĂLȚIME?

— A început atletismul în 1948. Cel mai bun rezultat din acel an a fost de... 1,28 m!

— LA CÎTE CONCURSURI INTERNAȚIONALE A PARTICIPAT PÎNĂ ACUM? Întrebarea aceasta a fost, pentru moment, ceva mai dificilă, dar cum despre concursurile Iolandei scrisesem de atîtea și atîtea ori, mi-am amintit imediat:

— Din 1950 și pînă astăzi a luat parte la 75 de concursuri internaționale. Din 1957 și pînă în prezent a fost mereu pe primul loc în 31 de concursuri internaționale.

— DE CITE ORI A SĂRIT PESTE 1,80 ȘI MAI MULT?

— De 13 ori peste 1,80 m, de trei ori peste 1,81 m, de două ori peste 1,82 m, și cîte o dată la 1,83 m, 1,84 m și 1,85 m. În total deci de 21 de ori!

Interviul era însă abia la început. Firesc. Nu în fiecare zi se sare 1,85 m și mai ales nu de oricine. Alte întrebări deci:

— CARE A FOST PRIMUL SĂU CONCURS INTERNAȚIONAL ȘI ÎN CE AN?

— În 1950, la vîrsta de 14 ani, în meciul atletic dintre echipele R. P. Romîne și Uniunii Sovietice. S-a clasat a treia cu 1,40 m. Întrecerea a fost cîștigată cu 1,60 m de Galina Ganeker, pe atunci recordmană a U.R.S.S.

— CINE A DETERMINAT-O SĂ FACĂ ATLETISM, ADICĂ CINE A ADUS-O PE STADION?

— Fosta noastră multicampioană și recordmană națională, Luiza Ernst.

— CARE A FOST RECORDUL ROMINIEI LA SĂRITURA ÎN ÎNĂLȚIME, ÎNAINTE DE APARIȚIA IOLANDEI BALAȘ?

— 1,48 m. Stabilit de Irma Kiss, la Cluj, în 1946.

— NU ȘTII CE CREDE IOLANDA DESPRE OLIMPIADĂ? N-am fost în măsură să dau un răspuns prompt. Vorbisem cu ea despre acest lucru cu mai mult timp înaintea lui 1,85 m, dar cum cred că nu-și schimbase părerile am răspuns și la această întrebare:

— Părerea Iolandei este că Olimpiada reprezintă un concurs foarte greu pentru fiecare atlet participant. În ceea ce o privește, toate concurentele înscrise pe foaia întrecerii îi sînt adversare la fel de puternice. Singură ștacheta va putea face o triere și va stabili clasamentul competiției olimpice. Oricum, sînt convins, Iolanda se va strădui să o treacă la o înălțime cît mai mare...

...În tribuna presei abia din acest moment au început adevăratele comentarii pe marginea lui 1,85 și al autoarei lui. Ce bine, Ioli, că nu te-ai găsit atunci în mijlocul atîtor ziariști! N-ar mai fi terminat cu întrebările și bineînțeles nici tu cu răspunsurile. Așa am răspuns eu în locul tău. Și mi-am dat seama că interviurile nu sînt atît de neplăcute. Cu o condiție: să vorbești despre un record mondial, iar cea care l-a realizat să fie o reprezentantă a țării tale...

ROMEO VILARA

Sport și... căsnicie

În mod obișnuit, o căsătorie se întemeiază destul de simplu: doi tineri care se iubesc se prezintă la oficiul stării civile, rostesc emoționați „da" la întrebarea dacă doresc să-și unească destinele și... gata. În unele locuri însă, dragostea cea mai puternică nu este suficientă pentru a se ajunge la căsătorie. Într-adevăr, în peninsula Malacca, bărbatul care vrea să se însoare trebuie mai întîi să-și dovedească destoinicia de... sportiv și asta într-o întrecere cu... viitoarea lui soție. În ajunul logodnei are loc o cursă de viteză pe o distanță de aproximativ 200 de metri. Femeia primește un handicap, după aprecierea „arbitrilor". Dacă bărbatul izbutește s-o ajungă și s-o întrecă pînă la linia de sosire, aleasa inimii îi va fi nevastă. Interesant este că, în caz că n-a reușit să cîștige întrecerea sau a sosit „cap la cap", bărbatul respectiv nu mai are voie să repete niciodată alergarea, trebuind să-și caute altă soție, mai pe măsura calităților lui de sprinter. Gurile rele spun însă că, de multe ori, logodnicele fac ce fac și se lasă întrecute chiar pe linia de sosire!

Ce te faci însă cînd viitoarea soție n-are cum să-ți dea o mînă de ajutor? Spunînd acest lucru, ne gîndim că în insula indoneziană Nias, din apropierea Sumatrei, există un alt obicei: bărbatul care vrea să se însoare trebuie să realizeze, în prealabil, o dificilă performanță la... săritura în înălțime. El trebuie să sară peste un bloc de piatră înalt de aproape 2 metri. Dar, spre deosebire de candidații la însurătoare din Malacca, tinerii de pe insula Nias au dreptul să repete încercarea de mai multe ori, pînă cînd... izbutesc! Uneori, pentru aceasta este nevoie de luni și luni de „antrenamente".

...Și cînd te gîndești că pînă la urmă se mai poate întîmpla ca fata, plictisită de atîta așteptare, să prefere un alt pretendent, capabil să obțină această „performanță" din... prima încercare!

In 4 rînduri

De la acel 0—39 de la Bordeaux, la frumoasa performanță a rugbiștilor noștri în meciul cu Franța de la București: 11—5!

Desigur că rămîi uimit
Văzînd ce-au fost băieții-n stare.
Rugbiștii noștri-au reușit
Cea mai frumoasă...
transformare!

V. D. POPA

Unui boxer care mai mult se plimbă decît se antrenează

De cînd nu se mai antrenează
Mereu îl bate adversarul.
În schimb și el se revanșează,
Căci zilnic bate... trotuarul!

MIRCEA GODRESCU

COPILUL RĂSFĂȚAT

Cică-ar fi fost un tată care
nespus copiii-și îndrăgea.
Grozav se mai mîndrea cu dînșii.
Și-avea de ce, zău că avea!
Erau toți tineri și toți harnici,
Ca feți-frumoșii din povești.
Cînd se-ntreceau în voinicie
Nu oboseai să-i tot privești.
Ei... mai greșeau ei cîte-odată...
Că deh, erau copii... oricum,
Dar fericitul lor părinte
Îi îndrepta pe drumul bun.
Și dintre toți copiii-aceștia,
Deși la fel el îi iubea,
Se pare că mai mult pe unul
În toate cele-l răsfăța.
Mai închidea tăticul ochii
Cînd flăcăiașul trăgea chiulul,
Mai îl ierta, cînd cîte-odată
Făcea băiatul pe fudulul.
Că deh, îl admira oricine.
Și tata... inimă de tată,
Își admira și el odrasla,
Nu bănuia ce-avea să pată!
Și iată că-ntr-o zi copiii
Ieșind cu tata la plimbare
S-au comportat frumos în lume,
La înălțime fiecare.
Doar mult prea răsfățatul nostru
S-a lenevit, a stat în loc,
A dat cu tifla lui tăticu,
Că nu-l mai cunoșteai de loc.
Atunci plin de regrete, tatăl
Și-a spus cu-amărăciune multă:
„Cum te mai face de rușine,
Copilul care nu te-ascultă!"

Dacă-n povestea noastră, tatăl
cu sportul are asemănare
și răsfățatul cam aduce
cu fotbalul... nu-i o-ntîmplare!

SANDU MARIAN

Iurgens Petre, președintele clubului sportiv „Voința" Aiud, se preocupă numai de fotbal, neglijînd atletismul care altădată dădea rezultate (M. Derzi-coresp.).

— Poftim de te-nțelege cu el...

Desen de N. CLAUDIU

POȘTA magazin

CONSTANTIN POPEANGA, COMUNA SADU. — Dacă cele pe care ni le relatați dv. sînt riguros exacte — ne referim la amănuntele date asupra fazei respective — arbitrul a greșit. Deplasarea „zidului" atrage după sine repetarea loviturii numai în cazul cînd șutul nu și-a putut atinge ținta din cauza aceasta. Dacă însă mingea șutată în asemenea condițiuni a ajuns totuși în plasă, evident că arbitrul trebuie să acorde gol, aplicînd legea avantajului. Un astfel de caz s-a produs, recent, cu prilejul meciului de categorie A Dinamo București—Petrolul Ploești. Babone a tras o lovitură liberă de la 16 metri. Șutul a trecut prin „zidul" dinamovist care SE MIȘCASE, oprindu-se în gol. Bineînțeles că a fost punct valabil.

NICOLAIE TECLU, R. SĂRAT. — Ion Marin, noul nostru campion de box la categoria „ușoară", are 20 de ani. El a absolvit școala medie și se pregătește să dea examen de admitere la Institutul Politehnic. Printre boxerii pe care i-a învins se numără Pavel Dobre, Pazmany și Rodicenko (pe acesta din urmă l-a învins prin K.O.).

EMANOIL SILVESTREAN, MEDIAȘ. — În cadrul preliminariilor campionatului mondial de fotbal din 1958, reprezentativa noastră de fotbal a întrecut echipa Greciei cu 2-1 (la Atena) și 3-0 (la București). În meciul de la Atena am prezentat următoarea formație: Toma—Zavoda II, Apolzan, Neacșu I — Călinoiu, Bone — V. Anghel, Constantin, Ene I, Ozon, Tătaru. Golurile noastre au fost înscrise de Ene și Ozon.

UN GRUP DE CITITORI DIN COMUNA BULBUCATA. — 1) N-ați mai auzit nimic de Eugenia Tărăngoiu? Se poate! Dar de Eugenia... Mateianu? Ați auzit, fără îndoială. Face parte doar din lotul național, iar la recentul turneu de scrimă de la Varșovia s-a clasat pe locul VI. Cred că ați ghicit acum că e vorba de una și aceeași persoană, soția fotbalistului Viorel Mateianu. 2) Cornel Popa, fundașul echipei Dinamo, are 25 de ani. A fost selecționat de 10 ori în echipa reprezentativă A.

MIHU DUMITRU, BICAZ. — 1) Așa este, dar știrea ne-a parvenit mai tîrziu: cea mai bună performanță la aruncarea sulițe în acest sezon a reușit-o atletul francez Michel Maquet: 80,57 m. 2) Ciclistul elvețian Hugo Koblet s-a retras din activitatea competițională. Așa cum ați presupus, e vorba de alergătorul spaniol Miguel Poblet, care a participat la „Turul Italiei" încheiat alaltăieri. 3) Anunțată și dezmințită de nenumărate ori, trecerea lui Didi la Real Madrid a devenit totuși fapt împlinit. El n-a fost folosit încă în formația acestei echipe, deoarece n-a reușit să se încadreze în stilul ei de joc. În locul lui — văd că știți! — joacă tînărul Del Sol, care dă deplină satisfacție în postul de inter dreapta. 4) Nu pot decît să vă felicit pentru excelenta documentare pe care o aveți în materie de sport. Dacă ați locui în București, aș putea pleca fără grijă în concediu!...

CORNEL HELZONI, BUCUREȘTI. — 1) Recordul țării noastre la săritura în lungime (femei) este deținut de Sanda Grosu, cu performanța de 5,80 m. Recordul mondial a fost realizat de atleta poloneză Elzbieta Dunska-Krzesinskaia, în 1956: 6,35 m. E clar, nu stăm prea bine la această probă! 2. Recordul Europei la 110 m garduri îl deține Martin Lauer (R.F.G.) cu performanța de 13,2, care constituie totodată și recordul mondial al acestei probe. 3) Penultima ediție a campionatului european masculin de baschet s-a disputat în 1957 la Sofia și a fost cîștigată de echipa U. R. S. S. Reprezentativa R.P. Romîne s-a clasat pe locul V.

ION POȘTAȘUL

Redacția și administrația: București str. Vasile Conta nr. 16, telefon 11.10.05. Interurban 72. nr. 1—2 STAS 3432. Intreprinderea Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu 23—25.
X X
Abonamentele se fac la oficiile poștale prin factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprindere.